

да хапне отъ краденѣтъ кокошкѣ, ако и да имахмы тѣзи честь, да ѝ ѣх занесемы миромъ. Тѣй ни са пада; право е, дѣто ны наказа Господь.

Между туй Велко гы закара до реченѣтъ собѣ, пусиѣ гы вѣтрѣ и заключи вратата.

Сега смы запрѣни, рече Райко жално. Ахъ сестрице, какво ли ще прави сега майка ны, като чуе за нашѣтъ обходѣ! Помысли какво ще ѝ бѣде, като доземе, че смы ся заловили да крадемъ! Ето стѣмни ся, а пакъ ный не смы при неѣх! Тя сега може да плаче..... че може пакъ и да е изнемошѣла още повече отъ колкото ѣх немошна оставихмы....

Стига, молиѣ ти ся, рече му Ангелина; цѣпишь ми сѣрдцето съ таквызи думы. Горката наина майка, какво не высли! Тя мысли, че смы загубили пѣтътъ и смы ся заскытали изъ горѣтъ, че звѣрове сѣ ны изѣли. . . . Ала да знае, чей ный смы тука запрѣни и защо, ты по-много ще скѣрби и тѣжи. . . . Какво знаемъ и какво можемъ да направимъ, братче?